

Anneke en Benita

door
Wilhela Riem Vis.

Nijkerk - G.F. Callenbach.

ANNEKE EN BENITA

DOOR

WILH^A. RIEM VIS

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

I.

Wat er met Anneke gebeurde.

Benita deed voor 't eerst haar blauwe kijkertjes open in een groot, mooi slaapvertrek. Zij lag in een keurig wiegje met een gordijn er omheen van hemelsblauwe zijde met witte kant. De dekentjes waren van dezelfde kleur, en haar kleine, mollige handjes rustten op een fijn kanten spreitje. Rusten, zeg ik, maar dat duurde niet lang, want al heel gauw kwamen ze in beweging en de vuistjes werden zoo ver mogelijk in 't kleine mondje gestopt, want ze had honger, het kleine ding. Het wiegekleed ging open, een vriendelijke pleegzuster nam er haar uit, en liet haar een paar droppeltjes suikerwater opzuigen, om haar daarna te ontkleeden en een badje te geven. Vervolgens werd ze weer keurig aangekleed, geheel in 't wit natuurlijk, en opnieuw in het wiegje gelegd, dat intusschen door de kinderjuffrouw in orde was gebracht.

Tegelijk met laatstgenoemde was haar tweejarig zusje Anneke binnengekomen; ze mocht even het lieve, kleine kindje zien. Om haar blij te maken had ze een groote, mooie pop meegebracht, netjes aangekleed.

„Daar, Benita,” babbelde zij, „je moogt er mee spelen, en je moogt ze houden ook, als je dat graag wilt, hoor!”

Maar Benita keek er niet naar, en ze gaf er een duw tegen met haar handje, dat de pop op den grond viel.

„Dat is niet lief van je, hoor,” zei Anneke, wel een beetje boos, „je moet er voorzichtig mee wezen.”

„Zusje is nog zoo klein,” zei de pleegzuster zacht, „ze kan nog niet spelen met een pop.”

Anneke zette groote oogen op. „Kan ze dat nog niet?” vroeg ze verbaasd; „nu, ik vind het niks moeielijk!”

„Je bent ook zoo veel grooter dan Benita.”

„Ja, ik ben al heel groot!” zei Anneke, terwijl ze op haar teentjes ging staan en zich zoo ver mogelijk uitrekte, „ziet u wel?”

De pleegzuster glimlachte. „Ja, kleine babbelaarster, ga nu maar weer terug naar de kinderkamer; anders maak je Maatje nog wakker.”

„Ik wil Ma even een zoentje geven.”

„Neen, nu niet, over een paar uurtjes mag je even terugkomen en Ma een zoentje geven; Ma zal dan wel wakker zijn.”

Anneke aarzelde even. Ze keek naar haar zusje en zei: „Nu, kleine Benita, ik zal de pop in je wiegje leggen, dan mag ze bij je slapen; dat viud je toch zeker wel prettig, hè?”

Maar Benita zei niets, want ze kon nog niet praten, en ze lachte ook niet tegen Anneke, want ze kon nog niet lachen en ze had geen woord verstaan van al wat haar zusje gezegd had.

„Ik vind Benita geen lief kindje, hoor!” zei Anneke teleurgesteld, en pruilend liep zij de kamer uit met de pop in haar arm. „Als ze het toch niet prettig vindt, dan doe ik het niet!” mopperde zij.

Een oogenblik later bevond zij zich weer in de kinder-

kamer, waar de kinderjuffrouw bezig was haar bedje op te maken.

Na een paar minuten daar te hebben gespeeld, wilde zij weer wegloopen.

„Nee, Anneke,” zei de juffrouw, terwijl zij haar terughield, „je moet nu hier blijven.”

„Ik wil naar Ma en naar het zusje,” hernam het kind, en poogde zich los te trekken.

„Nee, je moogt er niet heen, voordat je geroepen wordt.”

„Ik ga toch!”

Tot eenig antwoord zette de juffrouw haar op een hooge vierkante tafel voor het raam, om naar buiten te kijken. Dit zou het ongedurige kind afleiding geven, dacht zij, en meteen beletten de kamer te verlaten zonder haar toestemming, want Anneke was te klein om van de tafel af te springen. Inderdaad scheen zij hiermede haar doel te hebben bereikt, doch zij vergat op het kind te letten, terwijl zij haar gewone bezigheden verrichtte. En Anneke zat geen oogenblik stil; nu eens schoof zij naar dit, dan naar dat eind van de tafel. Opeens . . . daar hoorde de juffrouw een slag! Verschrikt keerde zij zich om en zag het kleine meisje op den grond liggen. Haastig nam zij het op, liep er mee door de kamer, suste het met allerlei zoete woordjes tot het ophield met huilen en hiermede, zoo meende zij, was alles afgelopen. Dit scheen ook werkelijk zoo te wezen, maar een half uurtje later begon Anneke zich onpasselijk te gevoelen en klaagde zij over hoofdpijn. Nu begon de juffrouw zich toch ongerust te maken en zij besloot er met de verpleegster over te spreken. Deze vroeg terstond of er iets gebeurd was met het kind, of zij zich gestooten had of gevallen was?

„Ja, zij zat in haar lage stoeltje en viel er mee voorover,” jekte de juffrouw.

„Daarvan zal het niet kunnen wezen,” zei de verpleegster, „als het niet beter wordt, zal het beste wezen, dat wij om den dokter zenden.”

Dit gebeurde dan ook een uurtje later, want telkens opnieuw werd Anneke onwel, zat lusteloos in een hoekje en bleef steeds klagen over hoofdpijn.

„Is er werkelijk niets anders gebeurd, dan dat zij met een laag stoeltje is omgevallen?” vroeg de dokter, nadat hij het kind onderzocht en een poosje oplettend gadege-slagen had; „kan ze niet van een trap zijn gevallen of zoo iets?”

„Neen, mijnheer, onmogelijk,” zoo haastte de kinderjuffrouw zich te antwoorden.

„'t Is vreemd!” zei de arts, en schreef een genees-middel voor.

Dien avond kwam hij nog terug om er de uitwerking van te zien, en opnieuw gaf hij zijn bevreemding te kennen, dat er niets bijzonders met het kind zou zijn voorgevallen.

„Is die kinderjuffrouw te vertrouwen?” vroeg hij aan Anneke's papa, den heer v. Veen, die inmiddels thuis gekomen was en zich eenige oogenblikken alleen met den dokter onderhield.

„Ik meen van wel,” antwoordde hij, „maar het zou kunnen wezen, dat zij door vrees weerhouden werd de geheele waarheid te zeggen.”

Intusschen was de verpleegster even in het vertrek gekomen, waar het kind zacht steunend in haar bedje lag.

„Wat heeft de dokter gezegd?” vroeg zij aan de kinderjuffrouw, die er zeer verslagen uitzag.

„Hij heeft bedenkelijk het hoofd geschud en gezegd, dat de toestand zeer verergerd was,” antwoordde zij nauw hoorbaar; „als het kind eens stierf!” eindigde zij met een vreeselijken angst op haar doodsbleek gelaat.

„Het zou ontzettend zijn,” sprak de verpleegster, „en dat terwijl mevrouw niet eens weten mag, dat zij ziek is! Maar u zoudt u zelve niets te verwijten hebben.” De laatste woorden gingen vergezeld van een onderzoekenden blik op de kinderjuffrouw, die thans de oogen neersloeg en weifelend uitbracht: „Ja Zuster, ik heb mij zelve veel te verwijten, 't is alles mijn schuld! Ik durf het niet aan Mijnheer zeggen of aan den dokter; zoudt u het voor mij willen doen?”

„Als het nu maar niet te laat is,” zei de verpleegster en keek haar ontsteld aan. „De dokter is er nog, meen ik; vertel het mij spoedig!”

Haperend kwam nu de bekentenis er uit, en terstond spoedde Zuster Lize zich naar den dokter, die zich reeds in de gang bevond, gereed om heen te gaan. Met een paar woorden vertelde zij hem het gebeurde.

„Precies als ik vreesde,” sprak hij driftig; „'t is onverantwoordelijk zoo iets te verzwijgen, en veel erger nog het te doen. Ik dacht het al, er moet een hersenschudding hebben plaats gehad, maar bij een tuimeling met een laag stoeltje, zooals ze mij aanwees, was dit niet mogelijk, al zou het kind dan ook achterover gevallen zijn, en niet voorover zooals ze mij wilde wijsmaken!”

Doodelijk ontsteld had de heer v. Veen dit alles aangehoord.

„Denkt u, dat er gevaar bij is, dokter?” vroeg hij met klanklooze stem.

„Ik kan er nu nog niets van zeggen,” was het

antwoord; „ik zal een ander middel voorschrijven en morgenochtend vroeg terugkomen. Ik rijd zelf wel bij den apotheker aan!”

De dokter vertrok.

„Zeg haar, dat ze mij niet onder de oogen komt!” sprak de hevig ontstelde vader tot de pleegzuster, wier bleek gelaat van innige deelneming getuigde; „ik weet niet waartoe ik in staat zou wezen! En morgen moet ze vertrekken.”

„Bedenk u nog eens, Mijnheer!” zoo waagde Zuster Lize in 't midden te brengen. „Zij is er zoo bedroefd over, en wie zal Anneke verzorgen, als zij er niet is?”

„Kan ik mijn kind dan langer toevertrouwen aan iemand, die nu gebleken is zoo ongehoord zorgeloos te wezen?”

„Zij is dat geweest, Mijnheer, maar nu zal zij misschien voor goed daarvan genezen zijn. In elk geval zullen angst en zelfverwijt haar nu wel zorgzaam maken, en als Anneke beter is, kunt u immers verder zien?”

„Nu goed; maar laat ze het niet wagen mij aan te zien of een woord tot mij te zeggen! Als ik op de kamer kom, zal ze het best doen met zich te verwijderen; u weet niet, wat er in mij omgaat, als ik er aan denk, dat ze zóó roekeloos heeft gehandeld met een kind, geheel aan haar zorgen toevertrouwd!”

„Ik kan het begrijpen, Mijnheer.”

Hiermede eindigde dit gesprek. Zuster Lize haastte zich terug naar de kinderjuffrouw om haar even mede te deelen, hoe Mijnheer tegen haar gestemd was. Daarna begaf zij zich terstond weer naar de kamer van Mevrouw en vond deze, zoowel als het kleintje in de wieg, tot haar groote geruststelling nog slapende.

In groote vrees.

Vroolijk dansten de zonnestraaltjes op het mooie kanten spreitje en kusten de kleine, mollige handjes, die nu heel stil lagen, want Benita sliep gerust. Vriendelijk beschenen zij het bleeke gelaat in het groote ledikant er naast en gaven een gouden tint aan het fijne blonde haar, dat nu een weinig ordeloos om de slapen hing. Stil was het in het ruime vertrek, stil in het gansche groote huis. Er werd zacht geloopt, zacht gesproken, nu niet alleen door de verpleegster, maar ook door de dienstboden, de kinderjuffrouw en Mijnheer. Was dit eerst noodig voor Mevrouw, die zich zeer zwak gevoelde, dubbel noodig was het thans, want Anneke, het lieve, vroolijke praatstertje, lag op haar uiterste! De dokter, die volstrekte rust en doodelijke stilte in haar omgeving bevolen had, gaf nu geen hoop meer! Zoo er echter één in dit huis werkelijk te beklagen was, dan zeker was het wel de kinderjuffrouw! En zoo iemand innig medelijden met haar had, dan was het Zuster Lize!

„O, wat moet ik beginnen! wat moet ik beginnen, als het kind sterft!” kermde zij; „nooit zal ik meer één gelukkig oogenblik hebben in mijn gansche leven! Ach, wist ik maar een redmiddel!”

„Ik weet er een,” zei Zuster Lize zacht; „kom, laten wij samen neerknielen, en den Heere van leven en dood smeeken om de kleine te sparen. Hij is „zeer barmhartig en een Ontfermer,” staat er geschreven.”

„O, doe gij het, Zuster! Ik bid u, doe het! Ik durf niet! De Heere zal naar mij toch niet hooren.”

„Die zijn zonde bekent en laat zal barmhartigheid verkrijgen, staat er geschreven; kom met deze en met al uwe zonden tot den Heere Jezus, die voor goddeloozen is gestorven. Heeft Hij niet gezegd: „Die tot Mij komt, zal ik geenszins uitwerpen?”

Zoo sprekend trok Zuster Lize haar zachtjes mee naar het aangrenzend vertrek; daar knielden zij samen neder, en met grooten aandrang bad de verpleegster om het tijdelijk behoud van Anneke en het eeuwig behoud van haar, die door haar zorgeloosheid zooveel leeds had veroorzaakt. Zij bad, zij smeekte en . . . geloofde, dat haar gebed verhoord zou worden. Ook was zij niet de eenige, die bad, dat het jeugdige leven gespaard mocht blijven. Anneke's vader smeekte er om nacht en dag, en veel van zijn vrienden en kennissen, die van het geval gehoord hadden, eveneens. Maar wie durfde nog hopen, nu de dokter geen hoop meer gaf?

Ook op Anneke's bedje dansten enkele zonnestraaltjes, die door de half gesloten blinden en dichtgeschoven gordijnen toch hun weg daarheen gevonden hadden, maar zij bemerkte er niets van, want bewegingloos lag zij daar, alsof de dood haar reeds tot zijn prooi had gemaakt; haar oogjes stonden dof en wezenloos en de handjes lagen slap op het dek.

„Wat schijnt de zon heerlijk, Zuster! wat ziet het er hier nu vroolijk uit! Zoo geheel anders dan gisteren en eergisteren.” Dit waren de eerste woorden van mevrouw v. Veen, toen zij ontwaakte. „En ik gevoel mij zoo wel,” ging zij voort, „wat zou ik blij wezen als mijn Anneke nu eens een poosje hier komen mocht! Hoe jammer, dat zij binnen moet blijven! Het zou nu zoo heerlijk voor haar wezen in den tuin!”

Zij moest eens weten, dacht Zuster Lize, wat de

dokter vanmorgen gezegd heeft! Geen hoop meer! Ach, als het kind eens stierf! Wie zou in staat zijn het haar te vertellen! Maar neen, Anneke zal niet sterven! Ik geloof vast, dat de Heere onze gebeden verhooren zal!”

„U zegt niets, Zuster,” hernam mevrouw v. Veen, een weinig gekrenkt, „en u kijkt zoo ernstig; u bent zeker in gedachten ergens anders?”

„Vergeef mij, Mevrouw, ik dacht aan iets heel droevigs; een klein meisje, even oud als uw Anneke, dat op sterven lag, terwijl haar moeder ziek was en haar niet verzorgen kon.”

„O, Zuster, als mij dat eens overkomen moest! En is het kind gestorven?” besloot zij bijna angstig.

„Ik weet het niet, Mevrouw; ik heb geen nader bericht ontvangen.”

„Arme, arme moeder! — Vraagt Anneke dikwijls naar mij?”

„Dat zou de kinderjuffrouw u beter kunnen vertellen,” sprak de verpleegster ontwijkend, terwijl zij trachtte te glimlachen.

„Zoudt u haar straks een poosje willen vervangen? Dan kon ze mij eens alles precies van Anneke vertellen.”

Zuster Lize schrikte bij die vraag. Zou de kinderjuffrouw de waarheid zoo goed voor Mevrouw kunnen verbergen als zij dit gedaan had? En hoe zou die zich kalm kunnen houden, wanneer zij over Anneke spreken moest? En zou niet terstond haar geheele voorkomen alles verraden? De rood gekreten oogen, haar bleek gelaat, waarop angst en zielesmart te lezen stond, haar gansche voorkomen, dat diepe verslagenheid teekende!

„U vindt het zeker heel onaangenaam?” Er sprak iets van teleurstelling, iets van verwijt uit die woorden,

en het was duidelijk dat mevrouw v. Veen spijt had van haar verzoek.

„Gaarne wil ik haar plaats innemen zoolang het u aangenaam is,” zoo haastte thans de verpleegster zich te antwoorden, „maar Anneke zal niet tevreden zijn met die verwisseling, ze kent mij zoo weinig, en u wilt toch zeker niet gaarne, dat ze zich opwindt.”

Mevrouw v. Veen's gelaat klaarde weer op; „neen, dat niet,” sprak zij, „maar we zouden haar wat prettigs kunnen beloven, als ze zoet bij u wil blijven.”

„Dat zou kunnen, maar ik vrees, dat ze met geweld zal willen meegaan met de juffrouw; u kunt begrijpen, hoe ze verlangt u te zien! Wat zal ze blij wezen, als ze weer hier mag komen! En wat zal ze veel aan u te vertellen hebben! Het is nu juist acht dagen geleden sedert ze u gezien heeft. U slaapt toen juist, maar het kleintje was wakker en ze praatte zoo aardig met het zusje, alsof het alles verstaan kon!”

„Ja, dat kan ik me zoo voorstellen; het spijt mij nog, dat ik juist sliep, toen zij haar zusje voor 't eerst te zien kreeg. Als straks de dokter komt, zal ik vragen of zij nu niet eens eventjes de kamer zou mogen verlaten om bij mij te komen; het weer is zoo zacht en ze zou desnoods in een deken hier gebracht kunnen worden, nietwaar?”

„Het zal niet gaan, Mevrouw,” zoo haastte Zuster Lize zich te antwoorden, „de dokter zal het niet toestaan.”

„Waarom niet, Zuster? Anneke is toch alleen maar wat verkouden! En is ze nu al een heele week op de kamer gebleven. Hoest ze misschien heel erg?”

Bij de laatste woorden teekende groote bezorgdheid zich op haar gelaat.

„Nee, Mevrouw, ze hoest volstrekt niet, maar 't is toch beter voorzichtig te zijn!”

„O ja, maar ik kan niet begrijpen, dat het haar zou kunnen hinderen, wanneer er goede voorzorgen genomen worden.”

„Wel, u kunt het den dokter vragen, maar nu moogt u vooreerst niet weer spreken; het vermoeit u nog te veel.”

En terwijl Zuster Lize haar gewone werkzaamheden ging verrichten, bad en smeekte zij voortdurend in stilte, dat Anneke voor haar ouders gespaard mocht blijven.

III.

Ten goede gekeerd.

Het was een week later; Anneke zat overeind in haar bedje; op denzelfden dag, waarop de dokter alle hoop had opgegeven, was er een gunstige verandering gekomen. Het bewustzijn was langzamerhand terug gekeerd; de oogjes stonden nu weer helder en hadden hun gewone uitdrukking teruggekregen. De kleine zieke begon weer belang te stellen in hetgeen er om haar heen gebeurde. Het kwam den dokter voor als een wonder en zeker was het dat ook, het was een antwoord op het gebed van degenen, die op het woord des Heeren vertrouwden: „Zou voor den Heere eenig ding te wonderlijk zijn?” „Wat bij de menschen onmogelijk is, dat is mogelijk bij God.”

En de kinderjuffrouw? Zij had kunnen juichen en zingen den ganschen dag; haar hart jubelde, wanneer zij het herstellende kind aanzag. En bij die vreugde kwam nog een andere, zeker niet minder groote blijdschap. De angst toch had haar uitgedreven tot Hem, die een Hoorder is der gebeden en die gezegd heeft: „Roept Mij aan in den dag der benauwdheid. Ik zal er u uithelpen en gij zult Mij eeren.”

Had eerst Zuster Lize met en voor haar gebeden, daarna had zij zich ook zelf gewend tot den Heere van leven en dood en Hem gesmeekt om vergeving en erbarming, om behoud voor het kind en redding voor haar zelve, en de liefdevolle Heiland had haar oog gericht op het kruis, waar Hij zelf ook hare zonden had gedragen en verzoend. De zware last, die haar drukte, was van haar afgenomen, de schuld was weggedaan en nu was er een nieuw leven voor haar begonnen. Toch was er nog iets, dat haar bezwaarde en een schaduw wierp over haar zonnetje van geluk, en dit was, dat zij Anneke zou moeten verlaten, die haar zoo dubbel lief geworden was, nu zij haar als uit den dood teruggekregen had. Zeker, de heer v. Veen zou het haar nooit vergeven, dat ze zijn kind aan den rand van het graf had gebracht. Nog geen enkel woord had hij tot haar gesproken sedert het oogenblik van hare bekentenis. Ook had zij het nog niet gewaagd zich tot hem te begeven, om hem vergeving te vragen. Zij durfde hem niet onder de oogen te komen, en nog steeds, zoodra hij het vertrek binnen kwam, waar Anneke zich bevond, trok zij zich terug in de aangrenzende kamer. Evenmin had zij Mevrouw ontmoet, die trouwens van het gebeurde nog niets te weten gekomen was. Steeds had Zuster Lize een samentreffen van Mevrouw en de kinderjuffrouw weten te verhinderen.

want het zeer zwakke zenuwgestel van haar patiente mocht in geen geval geschokt worden; dit had zeer nadeelige gevolgen voor haar kunnen hebben. Toch had zij iets van Anneke's ziek-zijn moeten meedeelen, daar mevrouw v. Veen zich ernstig ongerust begon te maken, omdat haar dochtertje zoo lang van haar verwijderd gehouden werd. In overleg met Mijnheer was zij dus tot het besluit gekomen haar te vertellen, dat Anneke ernstig ziek geweest, maar nu het gevaar geheel te boven gekomen was; dat er echter nog een paar weken moesten verlopen, eer zij genoegzaam hersteld en op krachten gekomen was, om de kamer te kunnen verlaten. Wat er de oorzaak van geweest was, daarover had zij geheel het stilzwijgen bewaard.

„Mijnheer,” sprak Zuster Lize op zekeren avond, toen zij Anneke's papa in een der gangen ontmoette. „zou ik u eens even wat mogen vragen?”

„Welzeker, Zuster,” antwoordde hij vriendelijk.

„Zoudt u mij kunnen zeggen, wat de oorzaak geweest is; dat de Heere Jezus pijn en smart geleden heeft en gestorven is?”

Eenigszins verbaasd keek hij haar aan. „De oorzaak er van? Wat bedoelt u eigenlijk?”

„Ik bedoel aan wie het te wijten is, dat dit alles is moeten gebeuren?”

„Wel, mij dunkt, dat kan u niet onbekend zijn! Het is de schuld van allen, die gezondigd hebben!”

„Vergeef mij, Mijnheer, is het dan ook uw schuld?”

„Ja, helaas wel!”

„En durft u dan toch gelooven, dat God u wil aanzien, u liefhebben, waar het door uw schuld is, dat Zijn eenige, veelgeliefde Zoon aan een kruis genageld en gedood werd?”

Opeens ging hem een licht op; hij doorzag hare bedoeling. Een oogenblik bewaarde hij het stilzwijgen. toen antwoordde hij langzaam: „U hebt gelijk, Zuster; ik zal haar weder aanzien en . . . vergiffenis schenken, gelijk God mij dit gedaan heeft! Wilt u haar vragen bij mij te komen?”

„Gaarne, Mijnheer; het zal haar een groote verlichting wezen; en u zal het zeker wel verblijden te vernemen, dat het gebeurde met Anneke haar aan de voeten van den Heere Jezus gebracht heeft, zoodat de Heere ook uit dit kwade weer het goede heeft doen voortkomen, gelijk Hij dat zoo menigmaal heeft gedaan!”

„En bovendien heb ik mijn kind mogen behouden! Waarlijk, indien ik het had moeten verliezen, en er zou daardoor een ziel van den eeuwigen dood zijn gered, ik had slechts reden gehad om te aanbidden en verblijd te zijn, hoeveel te meer dan nu! Danken en prijzen wij Hem, die slechts lust heeft in zegenen!”

Een kwartiertje later kwam de kinderjuffrouw met een gelaat stralend van vreugde op de kinderkamer terug, waar Zuster Lize haar vervangen had, terwijl zij in gesprek was met Mijnheer, die haar volkomen vergiffenis geschonken en gezegd had, dat hij haar zijn kind weer wilde toevertrouwen.

De twee zusjes.

Hoezee, ik ben zoo blij!
Benita blijft bij mij!
Nu ga ik met haar spelen,
En zal mij nooit vervelen;
Hoezee, ik ben zoo blij,
Benita blijft bij mij!"

Zoo zong Anneke met de juffrouw mee en danste de kamer in 't rond, want het mooie wiegje was naar de kinderkamer verhuisd, en Anneke mocht naar haar zusje kijken en met haar praten zoo dikwijls zij wilde, behalve wanneer het sliep; dan mocht zij niet dicht bij haar komen om haar niet wakker te maken. Het kindje was nu zes weken oud; de pleegzuster was heengegaan, en de kinderjuffrouw had de zorg er voor overgenomen, daar Mevrouw nog elken middag moest gaan rusten, terwijl zij 's morgens verschillende bezigheden had in de huishouding en er 's avonds nogal eens visite kwam. Af en toe kwam zij eens kijken of alles goed ging met de kleintjes; dan nam zij ze beurtelings of soms beiden tegelijk even op haar schoot, praatte wat met Anneke, liefkoosde Benita en ging weer heen, verheugd, dat zij haar lievelingen toevertrouwd wist aan iemand, die evenals zij zelve den Heere Jezus liefhad en wenschte te dienen, en daarom ook zeker goed voor hen zorgen zou. Wel wist zij nu, wat er met Anneke voorgevallen, maar ook wat er het gevolg van geweest was voor de kinderjuffrouw; en hoe dikwijls zij ook sedert dien tijd

onverwachts binnengekomen was, altoos vond zij de kinderen goed verzorgd en alles in orde, wat te voren niet immer het geval geweest was.

Intusschen was er een kindermeisje tot hulp van de juffrouw gekomen. Mijntje, zoo heette dat meisje, moest haar allerlei dingen aangeven, wanneer zij met het kleintje bezig was en wegbrengen, wat naar beneden moest; verder de kamer aanvegen en opruimen, wanneer de juffrouw met de kinderen uitgegaan was, en op hen letten, wanneer deze zich soms even verwijderden moest. Ook kleedde zij Anneke wel eens uit, of speelde met haar, wanneer zij niets anders te doen had.

Zoo verliepen er vijf maanden. Benita kon door kussens gesteund nu al wat overeind zitten; ja zelfs, wanneer zij lag, kon zij zich al een weinig oprichten; en als Anneke haar wat moois voorhield, dan greep ze er naar en kraaide van plezier. Op zekeren dag moest de juffrouw even de kamer verlaten. Benita sliep en Anneke speelde met haar poppen, die door Mijntje netjes werden aangekleed. Daar vloog opeens de deur open en een mooi wit hondje sprong naar binnen! Uit de spreekkamer, waar zijn meester een onderhoud had met den heer v. Veen, was het ontsnapt en daarna op verkenning uitgegaan. Na hier en daar tevergeefs tegen een deur te hebben opgesprongen, was het bij de kinderkamer terecht gekomen, had het nog eens beproefd, en daar de deur juist niet goed gesloten was, had zijn sprong die doen openspringen. Snuffelend liep het rond, greep toen opeens een mooi poppenhoedje, waarop Anneke duivenveertjes gestoken had om het te versieren.

„O, kijk eens, Mijntje!” riep het kind, in tranen uitbarstend, „neem het hem af! neem het hem af, en jaag dat stoute dier weg!”

Maar Mijntje was bang voor honden en durfde het niet te naderen.

„Doe het dan, Mijntje!” riep Anneke alweer, „zie je niet, dat hij het heelemaal opeet!”

„Wacht, ik zal hem gooien met den kleeborstel, dan zal hij het wel laten vallen!” zei Mijntje, en meteen voegde zij de daad bij het woord. Zij raakte hem juist op zijn neus, maar nu werd het beestje boos, en beet in den borstel, terwijl hij het hoedje even losliet.

„Pak het, Mijntje! pak het!” riep Anneke; maar Mijntje durfde niet.

Intusschen slingerde het driftige hondje den borstel heen en weer, stootte er mee tegen het wiegje en maakte zoo'n geweld te zamen met Anneke, die hilde zoo hard ze kon, dat Benita verschrikt wakker werd en ook haar stemmetje verhief, boos dat ze zoo opeens gestoord werd in haar pas begonnen slaapje. Om haar tot bedaren te brengen zette Mijntje haar een weinig overeind, en wijdde toen weer haar aandacht aan den kleinen indringer, die niet tot rede was te brengen, evenmin als Anneke, die onafgebroken hilde om haar hoedje. Mijntje wist geen raad. De kamer verlaten mocht ze niet, anders zou ze even de juffrouw zijn gaan roepen. Maar, gelukkig, daar trad Mevrouw binnen.

„Wat is er gebeurd, Mijntje?” vroeg zij ontsteld.

Mijntje wees haar op de oorzaak van dat alles en glimlachend bukte zij om het diertje op te pakken en weg te brengen, maar het dartele hondje had daar niet veel lust in; telkens ontsnapte hij haar, greep nu een mooie pop van Anneke, dan weer een bedje uit haar poppenwieg, zoodat Anneke telkens opnieuw in tranen uitbarstte en stampvoette van ergernis.

„Die stoute hond luistert niet eens naar u!” snikte zij, „hij doet maar net wat hij wil!” Intusschen was de juffrouw binnengekomen en terwijl het hondje uitweek voor Mevrouw, had zij het gepakt en snel buiten de deur gezet, waarna zij die stevig op slot deed. „Waar is Benita?” riep zij opeens verschrikt uit.

Allen keken in groote ontsteltenis naar de wieg, waarin geen kind te zien was.

„Er uit gevallen!” was natuurlijk de eerste gedachte, want er uit klauteren kon ze niet. En inderdaad was dit ook het geval. Nadat Mijntje haar een weinig overeind had gezet, had ook zij het hondje in 't oog gekregen, en natuurlijk al zijn bewegingen gevolgd. Daarna had ze zich steeds meer voorover gebogen over den kant van 't wiegje zóó ver, dat ze 't evenwicht verloor en... naar beneden tuimelde. Toch had ze niet gehuild en zich ook niet bezeerd, want ze was juist terecht gekomen in Anneke's ledikantje, dat heel dicht bij de wieg stond. Dit was gebeurd, toen op een oogenblik het hondje zich teruggetrokken had onder de wieg door in het nauwe gangetje tusschen ledikantje en wieg, waarom Benita zich gelukkig juist naar dien kant overgebogen had, om met haar kleine kijkers het diertje te ontdekken. Ware dit aan den anderen kant gebeurd, wie weet ware er ook niet een hersenschudding het gevolg van geweest bij het kleine ding, want dan zou ze, veel lager, op den harden grond terecht zijn gekomen! Nu lag ze slechts verbaasd rond te kijken en speelde intusschen met Anneke's mooie blauwe deken.

„O, Heere, ik dank U,” bracht mevrouw v. Veen met bevende lippen uit, „dat U mijn lieveling hebt bewaard!”

En ook uit het hart van de kinderjuffrouw steeg een

danktoon omhoog, terwijl zij haastig het kleintje opnam en liefkoozend op haar schoot zette.

„Ze schijnt volstrekt geen letsel te hebben,” zei mevrouw v. Veen, met een zucht van verlichting naderbij komend; „u moet haar maar niet meer in de wieg overeind zetten.”

„Neen, Mevrouw, dat had ik ook niet gedaan, ik doe het alleen, wanneer ik bij haar kan gaan zitten. Toen ik wegging sliep ze gerust; ze is zeker door het geraas wakker geworden en heeft zich opgericht.”

„Dat kan ze immers nog niet?”

„Ik dacht ook niet, dat ze zich zonder hulp zóó ver oprichten kon, maar ik weet er geen andere verklaring voor, of . . . Mijntje, jij hebt haar toch niet overeind gezet?”

„Neen, juffrouw,” antwoordde het meisje haastig, want ze vreesde voor de waarheid uit te komen, nu ze gezien had, wat het gevolg geweest was van hetgeen ze had gedaan.

„O, Ma, ze jukt!” riep Anneke eensklaps uit, „ik heb gezien, dat ze haar overeind zette!” Mijntje kleurde tot achter de ooren en zweeg.

„Hadt u het haar verboden?” vroeg Mevrouw aan de kinderjuffrouw!

„Neen, Mevrouw, maar ze begreep zeker, dat ze wat onvoorzichtig geweest was; wilt u niet boos op haar zijn? Ze is nog zoo jong!”

„Ik ben veel te dankbaar, dat het ongeluk voorkomen is, om nu boos te kunnen zijn; en bovendien, ik ben zelf onvoorzichtig geweest, want ik zag het kleine ding overeind zitten, toen ik binnenkwam en toch lette ik niet op haar, zoozeer werd ik afgeleid door dat hondje; en dit was natuurlijk met Mijntje ook het geval.”

„Maar kindlief,” zoo wendde zij zich thans tot het

kindermeisje, „doe mij een plezier en zeg voortaan altijd precies de waarheid; een enkel leugentje kan soms zeer ernstige gevolgen hebben en in den Bijbel staat geschreven, dat in de Stad met gouden straten, in het nieuwe Jeruzalem, niemand zal binnenkomen, die de leugen liefheeft en doet.”

Daarna nam zij het kleintje nog even in haar armen, liefkoosde en kuste het, knikte Anneke vriendelijk toe, en verliet toen haastig het vertrek.

Intusschen zag de juffrouw wel, dat Anneke nog geheel van streek was door dat onverwachte bezoek, en vriendelijk sprak zij: „Kom, Anneke, ik zal je eens wat vertellen; krijg je stoeltje en kom bij mij zitten.”

Anneke deed terstond wat haar gezegd werd, want vertellen was iets heerlijk voor haar.

„Er was eens een klein meisje,” zoo begon de juffrouw nu, „dat precies zoo oud was als Anneke.”

„Dan was ze drie jaar!”

„Juist; nu dat meisje deed soms net als het stoute hondje, dat zoeven hier was.”

„Wat deed zij dan?” vroeg Anneke verbaasd; „rende ze ook door de kamer rond, en beet ze ook in een hoedje en een borstel?”

„Dat nu juist niet, maar dat hondje deed immers net wat het maar wilde, zonder naar iemand te luisteren? Zoo deed dat meisje ook. Ze beet niet in een hoedje en in een borstel, maar ze gooide haar mooie kraaltjes over den grond en trapte ze stuk, en scheurde haar plaatje in tweeën, alleen omdat ze er zin in had, en als ze boos was, trok ze met opzet het poppengoed aan flarden en schopte met haar kleine voetjes de poppen in een hoek. En als haar gezegd werd dat te laten,

dan deed ze net alsof ze het niet hoorde, juist als dat stoute hondje."

Anneke kleurde en vroeg aarzelend: „Bedoelt u mij?"

„Ja, ik bedoel hetzelfde meisje, dat daar straks zoo boos werd, omdat het hondje maar net deed wat het wilde en niet luisterde naar Ma! Anneke mocht dus ook wel eens boos wezen op haarzelve, vind je niet?"

„U hebt beloofd, dat u vertellen zoudt!" zei het kind onwillig.

„Ik was immers al bezig te vertellen? Luister nu maar verder. Op zekeren keer wilde dat meisje de kamer uitloopen om naar de kamer van haar mama te gaan, maar ze mocht niet."

„Waarom niet?" vroeg Anneke.

„Omdat ze er pas geweest was en haar mama sliep."

„En verder?"

„Toen begon dat meisje met haar voetjes te stampen en riep: „Ik ga toch!" Daarom zette de juffrouw haar op een tafel, waar ze niet af kon komen."

„Ik heb ook wel eens op tafel gezeten," hernam Anneke, die al weer vergeten was, dat zijzelve de kleine heldin was van 't verhaal.

„En weet je wat er toen gebeurde?"

Het kind scheen er zich niets meer van te herinneren.

„Het kleine meisje viel er af en werd heel erg ziek! En o, zooveel dagen gingen er voorbij, eer ze haar mama weer zien kon."

„Deed de lieve Heer dat, omdat ze gezegd had: ik ga toch?"

„Dat kan ik je niet zeggen, maar ik weet wel, dat het niet gebeurd zou zijn als ze tevreden geweest was, toen de juffrouw zei, dat ze niet gaan mocht; als ze niet gedaan had als een stout hondje, dat maar net

doet wat het wil; zal Anneke daar eens aan denken?"

De kleine knikte toestemmend en ging weer met haar poppen spelen, en toen ze een paar uurtjes later lag te slapen, vertelde de juffrouw aan Mijntje, wat zij niet aan Anneke had verteld, hoe het aan haar onvoorzichtigheid en ook aan haar ontkennen van de waarheid te wijten was geweest, dat Anneke aan den rand van het graf gekomen was. Dit was de andere zijde van de waarheid, en deze kon vooral Mijntje tot waarschuwing dienen.
